

— Віддайте! Це моє! — крикнув Гюго.

— Примари... — пробурмотів старий сам до себе. — Я знав, що рано чи пізно вони мене тут знайдуть, — і закрив записник.

Страх на його обличчі враз перемінився на сум, а тоді на злість.

— Хлопче, хто ти такий? Це ти намалював?

Гюго промовчав.

— Я питаю, *це ти намалював?*

Гюго знову загарчав і сплюнув на підлогу.

— У кого ти вкрав цей записник?

— Я його не крав.

Старий щось буркнув собі під ніс і нарешті відштовхнув від себе хлопця:

— Тоді забирайся! І тримайся подалі від мене і моєї крамниці.

Гюго потер звільнену руку і відступив, ненароком розчавивши заводну мишку на підлозі.

Старий аж зіщулився від звуку ламання іграшки.

Гюго підібрав уламки і поклав на прилавок.

— Я не піду без свого записника.

— Це більше не твій записник. Тепер він мій, і я робитиму з ним що заманеться, — чоловік потряс хлопцевими сірниками. — Наприклад, спалю!

— Ні!

Старий згріб дрібниці з кишень Гюго і записник. Усе це поклав у хустинку, зав'язав її й накрив руками.

— Тоді розкажи про малюнки. Чиї вони?

Гюго промовчав.

Старий вгатив кулаком по прилавку, аж іграшки задрижали:

— Забирайся, малий злодюго!

— Це ви злодій! — вигукнув Гюго, розвернувся й побіг.

Чоловік кричав щось услід, але Гюго чув тільки клацання власних підшов, що відлунувало в стінах вокзалу.